

Όσον αφορά τα (ορθοπεδικά) υποδήματα, ένα σημείο γίνεται αντιληπτό ως ένδειξη προελεύσεως μεταξύ άλλων όταν τίθεται — όπως είναι σύνηθες κατά την επισήμανση υποδημάτων — στο κέντρο του οπίσθιου τμήματος της εσωτερικής σόλας, σε μια ετικέτα ή στο κουτί της συσκευασίας τους. Δεδομένων των συγκεκριμένων αυτών δυνατοτήτων χρήσεως, αναιρείται η εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου ότι το αιτούμενο σήμα συνίσταται σε απεικόνιση ενός συστατικού μέρους του ίδιου του προϊόντος.

Εξάλλου, το Γενικό Δικαστήριο παρέλειψε να εξετάσει επί της ουσίας την πασιδηλη πρακτική, την οποία εξέθεσε η αναιρεσείουσα, όσον αφορά την επισήμανση των αθλητικών και των πρόχειρων υποδημάτων, παρότι είχε σχετική υποχρέωση βάσει της προβλεπόμενης στο άρθρο 74, πρώτη παράγραφος, πρώτη περίοδος, του κανονισμού για το κοινοτικό σήμα αρχής της αυτεπάγγελτης εξέτασεως των πραγματικών περιστατικών.

Τέλος, το Γενικό Δικαστήριο δεν έπρεπε να αρνηθεί τον διακριτικό χαρακτήρα του επίμαχου σήματος με το σκεπτικό ότι εναπόκειται στην αναιρεσείουσα να αποδείξει με συγκεκριμένα και εμπειριστατωμένα στοιχεία ότι το αιτούμενο σήμα έχει διακριτικό χαρακτήρα.

Αναίρεση που άσκησε στις 20 Ιουνίου 2011 η Smart Technologies ULC κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα) στις 13 Απριλίου 2011 στην υπόθεση T-523/09, Smart Technologies ULC κατά Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα)

(Υπόθεση C-311/11 P)

(2011/C 269/50)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: Smart Technologies ULC (εκπρόσωποι: M. Edenborough QC, T. Elias, Barrister, R. Harrison, Solicitor)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα)

Αιτήματα της αναιρεσείουσας

Η αναιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να εξαφανίσει την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 13ης Απριλίου 2011 στην υπόθεση T-523/09, Smart Technologies κατά ΓΕΕΑ (WIR MACHEN DAS BESONDERE EINFACH)·
- να μεταρρυθμίσει την απόφαση του δεύτερου τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ της 29ης Σεπτεμβρίου 2009, δεχόμενο ότι το ζητούμενο σήμα έχει επαρκή διακριτικό χαρακτήρα ώστε να μην μπορούν να προβληθούν αντιρρήσεις για την καταχώρισή του βάσει του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009 του Συμβουλίου·
- επικουρικώς, να ακυρώσει την απόφαση του δεύτερου τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ της 29ης Σεπτεμβρίου·
- να καταδικάσει το καθού στα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η αναιρεσείουσα λόγω των διαδικασιών της παρούσας αιτήσεως αναίρεσεως και ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και του τμήματος προσφυγών.

Λόγοι αναίρεσεως και κύρια επιχειρήματα

Η αναιρεσείουσα προβάλλει τους εξής λόγους αναίρεσεως:

— Το Γενικό Δικαστήριο δεν εξέτασε τον διακριτικό χαρακτήρα αυτού καθαυτού του σήματος του οποίου την καταχώριση ζήτησε η αναιρεσείουσα, αλλά σε σχέση με το κατά πόσον αυτό αποτελούσε «απλώς» διαφημιστικό σύνθημα. Η αναιρεσείουσα προβάλλει ότι τούτο αποτελεί νομικό σφάλμα και ότι η ορθή προσέγγιση συνίσταται στην εξέταση του διακριτικού χαρακτήρα σε σχέση με τα οικεία προϊόντα και υπηρεσίες και σε σχέση με το ενδιαφερόμενο κοινό. Το συμπέρασμα ότι το σήμα του οποίου ζητείται η καταχώριση δεν έχει διακριτικό χαρακτήρα λόγω του ότι αποτελεί διαφημιστικό σύνθημα συνιστά εφαρμογή εσφαλμένων κριτηρίων κατά πάγια νομολογία.

— Το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε νομική πλάνη κρίνοντας ότι είναι δυσχερέστερο να καθοριστεί ο διακριτικός χαρακτήρας σε σχέση με ένα διαφημιστικό σύνθημα από ό,τι σε σχέση με οποιοδήποτε άλλο είδος λεκτικού σήματος.

— Το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε νομική πλάνη κρίνοντας ότι μπορούσε να θεωρήσει ως παγκοίως γνωστό πραγματικό περιστατικό το οποίο χρήζει αποδείξεως, π.χ., το γεγονός ότι οι καταναλωτές δεν προσδίδουν ισχύ εμπορικού σήματος σε διαφημιστικά συνθήματα.

— Η αναιρεσείουσα τέλος υποστηρίζει ότι μόνον ένας ελάχιστος διακριτικός χαρακτήρας του σήματος αρκεί, κατά το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΚ) 207/2009 (!) για να μην εφαρμοστεί ο λόγος απαραδέκτου.

(!) Κανονισμός (ΕΚ) 207/2009 του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ L 78, σ. 1)

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το Rechtbank Breda (Κάτω Χώρες) στις 27 Ιουνίου 2011 — A.T.G.M. Van de Ven και M.A.H.T. Van de Ven-Janssen κατά Koninklijke Luchtvaart Maatschappij NV

(Υπόθεση C-315/11)

(2011/C 269/51)

Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική

Αιτούν δικαστήριο

Rechtbank Breda

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Ενάγοντες: A.T.G.M. Van de Ven

M.A.H.T. Van de Ven-Janssen

Εναγόμενη: Koninklijke Luchtvaart Maatschappij NV

Προδικαστικά ερωτήματα

1) Είναι ένα δικαίωμα αποζημιώσεως, όπως περιγράφεται στο άρθρο 7 του κανονισμού 261/2004 (!) σε περίπτωση καθυστέρησης, συμβατό με την τελευταία περίοδο του άρθρου 29 της Συμβάσεως του Μόντρεαλ (?), λαμβανομένου υπόψη ότι, κατά την πρώτη περίοδο του άρθρου 29 της Συμβάσεως του Μόντρεαλ, αγωγές αποζημιώσεως λόγω συμβάσεως, αδικοπραξίας ή κάθε άλλης αιτίας δύνανται να ασκηθούν μόνον υπό τις προϋποθέσεις και εντός των ορίων αποζημιώσεως που προβλέπονται από τη Σύμβαση του Μόντρεαλ;

2) Αν ένα δικαίωμα αποζημίωσης, όπως περιγράφεται στο άρθρο 7 του κανονισμού 261/2004 σε περίπτωση καθυστέρησης, δεν είναι συμβατό με το άρθρο 29 της Συμβάσεως του Μόντρεαλ, τίθενται περιορισμοί σχετικά με τον χρόνο ενάρξεως της ισχύος της απόφασης του Δικαστηρίου όσον αφορά την παρούσα υπόθεση και/ή γενικά;

(¹) Κανονισμός (ΕΚ) 261/2004 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 11ης Φεβρουαρίου 2004, για τη θέσπιση κοινών κανόνων αποζημίωσης των επιβατών αεροπορικών μεταφορών και παροχής βοήθειας σε αυτούς σε περίπτωση αρνήσεως επιβίβασης και ματαιώσεως ή μεγάλης καθυστέρησης της πτήσεως και για την κατάργηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 295/91 (ΕΕ L 194, σ. 38).

(²) Βλ. απόφαση 2001/539/ΕΚ του Συμβουλίου, της 5ης Απριλίου 2001, για τη σύναψη από την Ευρωπαϊκή Κοινότητα της Συμβάσεως για την ενοποίηση ορισμένων κανόνων στις διεθνείς αεροπορικές μεταφορές (Συμβάσεως του Μόντρεαλ) (ΕΕ L 194, σ. 38).

Αναίρεση που άσκησε στις 22 Ιουνίου 2011 η Longevity Health Products, Inc. κατά της διατάξεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (δευτέρο τμήμα) στις 15 Απριλίου 2011 στην υπόθεση T-96/11, Longevity Health Products, Inc. κατά Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ)

(Υπόθεση C-316/11 P)

(2011/C 269/52)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: Longevity Health Products, Inc. (εκπρόσωπος: J. Korab, Rechtsanwalt)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα)

Αιτήματα της ανααιρεσείουσας

Η ανααιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— να κρίνει παραδεκτή την αναίρεση που άσκησε η εταιρία Longevity Health Products, Inc.,

— να ακυρώσει τη διάταξη του Γενικού Δικαστηρίου της 15ης Απριλίου 2011, T-96/11,

— να καταδικάσει το Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι αναίρεσεως και κύρια επιχειρήματα

Η ανααιρεσείουσα υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη διάταξη πρέπει να ανααιρεθεί για τους ακόλουθους λόγους:

— η συλλογιστική του Γενικού Δικαστηρίου είναι εσφαλμένη·

— το Γενικό Δικαστήριο δεν εξέτασε τα επιχειρήματα που προέβαλε ο δικαιούχος του σήματος.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασεως, την οποία υπέβαλε το Landesarbeitsgericht Berlin-Brandenburg (Γερμανία) στις 27 Ιουνίου 2011 — Rainer Reimann κατά Philipp Halter GmbH & Co. Sprengunternehmen KG

(Υπόθεση C-317/11)

(2011/C 269/53)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Landesarbeitsgericht Berlin-Brandenburg

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Ενάγων και εκκαλών: Rainer Reimann

Εναγομένη και εφεσίβλητη: Philipp Halter GmbH & Co. Sprengunternehmen KG

Προδικαστικά ερωτήματα

1) Αντιβαίνει στο άρθρο 31 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων και στο άρθρο 7, παράγραφος 1, της οδηγίας 2003/88/ΕΚ, της 4ης Νοεμβρίου 2003, σχετικά με ορισμένα στοιχεία της οργάνωσης του χρόνου εργασίας (¹), η εθνική ρύθμιση, όπως αυτή του άρθρου 13, παράγραφος 2, του Bundesurlaubsgesetz (ομοσπονδιακού νόμου περί αδειών, BurlG), σύμφωνα με την οποία είναι δυνατόν, σε ορισμένους κλάδους, να μειωθεί, μέσω συλλογικής συμβάσεως εργασίας, η διάρκεια της ετήσιας ελάχιστης άδειας των τεσσάρων εβδομάδων;

2) Αντιβαίνει στο άρθρο 31 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων και στο άρθρο 7, παράγραφος 1, της οδηγίας 2003/88/ΕΚ, της 4ης Νοεμβρίου 2003, σχετικά με ορισμένα στοιχεία της οργάνωσης του χρόνου εργασίας, η εθνική ρύθμιση συλλογικής συμβάσεως όπως αυτή της ομοσπονδιακής συλλογικής συμβάσεως-πλαisiού για τον κατασκευαστικό τομέα, σύμφωνα με την οποία δεν γεννάται αξίωση για άδεια κατά τα έτη κατά τα οποία ο εργαζόμενος δεν συγκεντρώνει, λόγω ασθένειας, συγκεκριμένο ποσό ακαθάριστων αποδοχών;

3) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στα υπ' αριθ. 1 και 2 ερωτήματα:

Καθίσταται στην περίπτωση αυτή ανεφάρμοστη μια ρύθμιση όπως αυτή του άρθρου 13, παράγραφος 2, BurlG;

4) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στα υπ' αριθ. 1 έως 3 ερωτήματα:

Υφίσταται προστασία της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, όσον αφορά την ισχύ της ρυθμίσεως του άρθρου 13, παράγραφος 2, BurlG και των ρυθμίσεων της ομοσπονδιακής συλλογικής συμβάσεως-πλαisiού για τον κατασκευαστικό τομέα, όταν πρόκειται για περιόδους που προηγούνται χρονικά της 1ης Δεκεμβρίου 2009, ημερομηνίας της θέσεως της Συνθήκης της Λισσαβώνας και του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων σε ισχύ; Πρέπει να χορηγηθεί στα συμβαλλόμενα μέρη της ομοσπονδιακής συλλογικής συμβάσεως-πλαisiού για τον κατασκευαστικό τομέα προθεσμία, εντός της οποίας να έχουν τη δυνατότητα να συμφωνήσουν τα ίδια αυτά συμβαλλόμενα μέρη διαφορετική ρύθμιση;

(¹) Οδηγία 2003/88/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 4ης Νοεμβρίου 2003, σχετικά με ορισμένα στοιχεία της οργάνωσης του χρόνου εργασίας (ΕΕ L 299, σ. 9).